

4. STUDIJA

ČIŠĆENJE SVETIŠTA 2300 DANA—DAN. 8:10-26

Pravo Svetište—Onečišćenje—Baza ili Temelj—Kako je „Oboreno“
—Dokazi Toga Citirani iz Rimo Katoličkih Zapisa—Čišćenje
neće biti Ostvareno sve do 2300 Godina nakon Vizije—Kako i
Kada su Počeli, i Kada je vrijeme da se Dovrše—„Zlatne
posude,“ Istine, Moraju biti Zamjenjene.

U prethodnim smo poglavljima vidjeli identitet drskog, osobitog „malog roga“ iz Dan. 7:8,11,20-26, s „Čovjekom Grijeha“ iz 2.Sol. 2:3, i sa „Grozotom koja pustoši“ koju je prorekao naš Gospodin u Mat. 24:15; i također da je na istu papinsku moć ukazano u Dan. 8:9,10,23-25. Mi smo razmotrili, dovoljno za naše sadašnje svrhe i ograničeni prostor njegov uspon, njegov karakter, razbijanje njegove moći tlačenja, i njegovo konačno potpuno uništenje, koje je još uvijek u budućnosti.

Mi sada želimo razmotriti jedno drugo proročanstvo koje izrazito ukazuje na jedno posebno lažno učenje, ili temeljnu pogrešku, koja je dovela do toga da je naš Gospodin u potpunosti odbacio taj sistem, i da je on postao u njegovim očima *grozota* koja pustoši. Proročanstvo koje ćemo sada razmotriti pokazuje, nadalje, vrijeme u kojem će prava Crkva, klasa posvećenih—Svetište—biti očišćena od groznih onečišćenja koje je uvelo Papinstvo.

Dok nam je prethodno poglavlje istaknulo izvjesne dane čekanja, i pročišćavanja te svete ili klase Svetišta, ovo proročanstvo ističe datum kada jezgra svetih vjernika treba u

potpunosti biti oslobođena od papinskih onečišćenja, pogreški, itd., i kada se zloupotrijebljene „zlatne posude,“ ili dragocjene istine, trebaju početi obnavljati toj svetoj ili klasi Svetišta.

Citiramo Dan. 8:10-26, kako slijedi:

„On poraste sve do [kontrolirajući] Nebeske vojske[cijelu Crkvu], obori na zemlju neke iz Vojske i od zvijezda pa ih zgazi nogama. Poraste sve do Zapovjednika Vojske[preuzeo je na sebe priznanja i časti, i primjenio na sebe proročanstva i titule, koji pripadaju Isusu Kristu, pravom Poglavaru ili Knezu ili Glavi Crkve], oduze mu [Kristu] svagdašnju žrtvu i razori mu njegovo Sveto mjesto. Vojska [narod] se digla na žrtvu svagdašnju zbog opaćine, na zemlju oborila istinu i uspje u svemu što činjaše.

Tada čuh gdje jedan Svetac govori, a drugi Svetac upita onoga koji govoraše: "Dokle će trajati ovo viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o opaćini što pustoši i gazi Svetište i Vojsku? Odgovori: "Još dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara[dana]; tada će Svetište biti očišćeno.

Kad sam ja, Daniel, gledajući ovo viđenje, tražio da ga razumijem, gle, preda me stade kao neki čovjek. Začuh glas čovječji gdje više preko [rijeke] Ulaja: "Gabriele, objasni mu to viđenje! On pođe onamo gdje stajah i kad mi se približi, strah me obuze i padoh na lice. On mi reče: "Sine čovječji, razumij: jer ovo je viđenje za vrijeme posljednje. On još govoraše, a ja se

onesvijestih, padoh na zemlju. On me dotače i uspravi na mom mjestu. I reče: "Evo, kazat ću ti što će doći na kraju gnjeva, najavljeni svršetak.

Ovan što si ga vidio - njegova dva roga – (označava) to su kraljevi Medije i Perzije. Rutavi jarac jest kralj Grčke; veliki rog među njegovim očima jest prvi kralj; slomljeni rog i četiri roga što izbiše na njegovu mjestu, (označavaju da) to su četiri kraljevstva što će izići iz njegova naroda, ali neće imati njegovu moć. I potkraj njihova kraljevanja, kad bezakonici navrše mjeru[usporedi 1.Moj. 15:16], ustat će kralj[Papinstvo], drzak[besraman] i lukav. Njegova će moć porasti[postati snažnom], ali ne svojom snagom [Papinstvo se osnažilo korištenjem snage različitih Evropskih nacija]; nesmiljeno će pustošiti, uspijevat će u svojim pothvatima, zatirat` [kvariti] junake i narod Svetaca. Zbog njegove lukavosti prijevara će uspijevati (njemu) u njegovoj ruci. On će se uznijeti u svome srcu, iz čista mira upropastit[uništiti] će mnoge. Suprotstaviti će se [kao Antikrist] Knezu nad knezovima, ali će - ne rukom - biti skršen. Viđenje [taj dio] o večerima i jutrima o kojem je bilo govora [da treba biti 2300, do čišćenja] istinito je; no ti ga zapečati, jer je za daleke dane.“

Nećemo ulaziti u detaljno objašnjenje ovna, jarca, rogova, itd., spomenutih u ovom i prethodnim recima vjerujući da su oni već bili razjašnjeni. (Vidi C27) Mi

smo već vidjeli da je Rim, koji je bio obrađen kao odvojena zvijer sa svojim rogovima, u poglavlju VII, i kao noge i stopala lika, u poglavlju II, je ovdje (poglavlje VIII) obrađen kao jedan od rogova Grčkog „jarca,“ koji je, postavši velikim prema Jugu i prema Istoku, kao civilni ili carski Rim, doživio promjenu, i postao Papinski Rim, , „on poraste sve do vojske Nebeske; naime postao je crkvenom silom ili carstvom, nad vojskom ili narodom. I ova ista metoda obrađivanja Rimskog carstva kao grane ili ogranka iz jednog od podjela Grčkog carstva, se slijedila u povijesnom proročanstvu poglavlja XI.

Općenito se smatralo da svagdašnja žrtva koja je ovdje spomenuta ukazuje na svakodnevnu ili stalnu žrtvu paljenicu od Židova u Jeruzalemu. I za oduzimanje te trajne žrtve je bio opterećen Antioh Epifan, kao što je već rečeno. Međutim, proročanstvo, prelazi preko predodžbenog hrama ili Svetišta, i predodžbenih paljenica, i bavi se sa Svetištem ili Hramom Božjim u protuslici, s Kršćanskom Crkvom (2.Kor. 6:16), i sa paljenicama u protuslici, Kristovom žrtvom zasluge koja je dana jednom za uvijek—*trajna*, uvijek djelotvorna žrtva, za grijeh cijeloga svijeta.

Kristova *stalna* žrtva nije bila u stvarnosti otkazana ili ukinuta od Papinstva, nego je obila ostavljena po strani sa lažnim učenjem kojeg je unapređivao taj sistem—koje je postepeno, ali na kraju u punoj mjeri i potpuno, ostavilo na stranu vrijednost Kristove žrtve kao one koja je *trajna* i zauvijek djelotvorna. To lažno učenje je poznato kao Misa, ili Žrtva Mise.

Protestanti su u cjelini totalno pogrešno shvatili taj tzv. sakrament. Oni su pretpostavljali da bi samo trebalo biti *drugačije* slavljenje Gospodinove večere, usvojeno od Rimo Katolika. Drugi su došli na ideju da je to vrsta posebne

molitve. Međutim te su ideje posve pogrešne. Rimo Katoličko učenje o Misi je ovo: Kristova smrt, oni tvrde, otkazala je Adamski ili prvobitni grijeh, ali nije primjenjiva na naše svakodneвне nedostatke, slabosti, grijehe i propuste; ona nije *trajna žrtva*, koja uvijek vrijedi za sve naše grijehe, uvijek dovoljna i učinkovita da pokrije kao odjeća svakog grešnika i svaki grijeh, tako da bi omogućila skrušenome da se vrati u jedinstvo i zajedništvo s Bogom. Za takve je grijehe bila ustanovljena Misna Žrtva: Papisti ju cijene kao daljnji razvoj Kalvarijske žrtve. Svaki puta kada je Misa ponuđena u žrtvu ona je, oni tvrde, *svježa* Kristova žrtva, za posebne osobe i grijehe na koje je svećenički prinos mentalno primjenjen.

Krist koji je tako bio žrtvovan je morao biti iznova „stvoren“ od pšeničnog kruha i vina od strane službujućeg svećenika. Oni su obično kruh i vino sve dok nisu položeni na oltar, kada izvjesne riječi posvećenja, tvrdi se, ne promjene kruh i vino u *stvarno* tijelo i krv Kristovu. Tada oni više nisu kruh i vino, iako i dalje imaju takav izgled. Ova promjena je nazvana *transsubstancijacijom*—promjena tvari. Pet magičnih Latinskih riječi koje, tvrdi se, izvršavaju tu promjenu kruha i vina u stvarno tijelo i krv, su, "*Hoc est autem corpus meum.*" Tvrđilo se da svaki svećenik tako može stvoriti Krista u tijelu, *iznova*, da se žrtvuje *iznova*. I kada je Krist tako bio stvoren, zvonce je zazvonilo, i svećenik i narod bi se poklonili i obožavali i klanjali se kruhu i vino, što su sada priznavali kao samog Krista. Kad je to učinjeno, kruh (sada stvarno Kristovo tijelo, zastrto od osjetila, oni kažu) je slomljen. Krist je tako slomljen ili *iznova žrtvovan*, uzastopno, za posebne grijehe za koje se na ovaj način tražilo poništenje.

Provodeći ovu apsurdnu teoriju, i nastojeći učiniti je dosljednom sa sobom, Rimokatolički koncili su Izdali brojne i

duge odredbe i objašnjenja, i mudri (?) teolozi su napisali tisuće knjiga. U njima je naučavano da ako i kap „krvi“ (vina) bude prolivena, mora ju se pažljivo sačuvati i zapaliti, i pepeo pohraniti u svetu zemlju; i slično tome kruh („tijelo Kristovo“): niti mrvica od njega ne smije se izgubiti. Bila je pažljivo učinjena priprema kako muha ne bi uletila u „krv“ (vino), ili da u najmanju ruku miš ili pas mogu dobiti nešto od slomljenog „tijela“ (kruh). I Dr. Dens, jedan od njihovih vodećih teologa, to objašnjava, „ Miš ili pas jedući sakramentalnu vrstu, ne jedu ih sakramentalno; ipak to dokazuje da tada tijelo Kristovo *ne prestaje postojati pod vrstama.*“* Rimo Katolički (Američki) Katekizam navodi ovako nauku:

„*Pita.* Što je sveta euharistija?

Odg. To je sakrament koji sadrži TIJELO i KRV, DUŠU i BOŽANSTVO, Isusa Krista, pod oblikom i *izledom* kruha i vina.

Pita. Nisu li kruh i vino koji su najprije stavljeni na oltar za proslavu Mise?

Odg. Da, to su uvijek kruh i vino sve dok svećenik ne izgovori riječi posvećenja tijekom Mise.

Pita. Što se događa s tim riječima?

Odg. Kruh je promjenjen u TIJELO Isusa Krista, i vino u njegovu KRV.

Pita. Kako se naziva tu promjenu?

Odg. Ona je nazvana *transupstancijacijom*, odnosno, promjena *tvari* u drugu.

Pita. Što je Misa?

Odg. Misa je trajna [„svakodnevna“ ili „stalna“] žrtva novog zakona, u kojoj Krist naš Gospodin *prinosi sebe* s rukama svećenika, na nekrvav način, pod *izgledom* kruha i vina, svom

---

*Dens, Tract. de Euchar., Br. 20, str. 314.

Nebeskom Ocu, kao što se jednom prinio na križu na krvav način.

Pita. Koja je razlika između žrtve Mise i žrtve Križa?

Odg. Žrtva Mise je u osnovi ista [vrsta] žrtve kao ta na Križu; jedina je razlika u načinu prinošenja.

Pita. Kakve učinke ima Misa kao žrtva pomirnice [zadovoljenje]?

Odg. Njome dobivamo božansko milosrđe, najprije, Milosti kajanja i pokajanja za oprostjenje grijeha; i drugo, Otpuštenje privremenih kazni zasluženih za grijeha.

Pita. Na koga su plodovi [koristi] Mise primjenjeni?

Odg. Općeniti plodovi su primjenjeni na cijelu Crkvu, i žive i mrtve; *posebni* su plodovi primjenjeni, kao prvo, Uglavnom na svećenika koji slavi Misu; iduće, Na one za koje ju posebno prinosi; i kao treće, Na one koji pritom pomažu s pobožnošću [naime, one koji prisustvuju Misi kao obožavatelji].“

Isti autoritet kaže: Onaj koji žrtvuje je *svećenik*; osjetljiva stvar koja je žrtvovana nazvana je *stradaoc*; mjesto na kojem je žrtvovana je nazvano *oltar*. Tih četiri—*svećenik*, *stradalac*, *oltar* i *žrtva*—nerazdvojni su: svaki od njih treba drugoga.

Ponovno, objašnjavajući obred, on kaže o svećeniku:

„On zatim izgovara tajnovite riječi *Posvećenja*, obožavanja, savijajući koljena pred tim, i podižući Sveto Tijelo i Svetu Krv iznad svoje glave. Na zvuk zvonca narod klanja na koljenima, i udaraju se u prsa u znak pokajanja za svoje grijeha. Svećenik *moli Boga da milostivo PRIHVATI ŽRTVU*.“

Mi završavamo svjedočanstvo o toj temi sa kratkim citatom iz Kanona Koncila u Trentu* kako slijedi:

Kanon 3. „Ako bilo tko kaže da je Misa samo služba hvale i zahvaljivanja, ili samo spomen na žrtvu na Križu, a ne [*u sebi*]

*Concil. Trid., Sess. 22. De Sacrificio Missae.

žrtva pomirnica [naime, žrtva koja po sebi *pokriva* grijeha]; ili da ona samo koristi onome koji ju prima, i da ju ne bi trebalo *prinositi* i za žive i za mrtve, za grijeha, kazne, zadovoljenja, i druge nužnosti: neka takav [koji tako niječe moć ove *žrtve*] bude proklet.“

Tako jasno vidimo da je Papinstvo zamjenilo lažnu ili patvorenu žrtvu, za onu vječnu, potpunu i žrtvu koja se više nikada neće ponoviti na Kalvariji, prinešenoj jednom za svagda. Tako je Papinstvo oduzelo od Kristovog djela zaslugu koju se s pravom vrednovalo Stalnom Žrtvom, i stavljajući *na to mjesto* prijevaru, napravljenu od njihovih svećenika. Nije potrebno ovdje navoditi detalje razloga zašto Papinstvo niječe i ostavlja na stranu pravu Stalnu Žrtvu, i stavlja na njezino mjesto „grozotu,“ Misu; jer većina naših čitatelja zna da je ta nauka, da svećenik pravi na Misi žrtvu za grijeha, bez koje oni ne mogu biti poništeni, ili njihove kazne izbjegnute, sam temelj svih različitih spletki Rimske Crkve za cijedenje novca iz naroda, za sve ekstravagancije i raskoš. „Odriješenja,“ „oprosti,“ i sve druge navodne koristi, milosti, prednosti i oslobođenja, bilo za sadašnji bilo budući život, za žive ili mrtve, su temeljeni na toj bogohulnoj nauci o Misi, temeljnom otpadničkom učenju. Zbog moći i autoriteta koje žrtva Mise nameće na *svećenike*, njihove su druge bogohulne tvrdnje, da imaju i iskazuju različite povlastice koje pripadaju jedino Kristu, odobravane od strane naroda.

Kao dokaz temeljnog karaktera ove pogreške, napomenimo da, premda je Reformacija u Njemačkoj i Švicarskoj počela sa protivljenjem indulgencijama, ona je uskoro postala pitanjem što se tiče *transsubstancijacije*–žrtve Mise. Ugaoni kamen

temeljac Reformacije bio je da je, oprostjenje grijeha izvedeno samo po Kristu, i kao posljedica njegove žrtve na Kalvariji, a ne kroz indulgencije, ispovijedanja i Mise. U stvari, to pitanje Mise leži na dnu gotovo svih Rimskih progonstava. Biskup Tilotson zapaža, „To [*transpupstancijacija – Misa*] je bilo u Rimskoj Crkvi veliko *goruće* pitanje; i apsurdno i nerazumno kao što i je, više je kršćana bilo ubijeno za poricanje toga, nego možda za sve druge točke njihove religije.“

Naravno Romanisti tvrde da su Isus i apostoli ustanovili Misu; međutim njeno najranije spominjanje smo bili u stanju naći na Koncilu u Konstantinopolu, A.D. 381. Međutim, u proročanstvu nije bio posebno naveden datum uvođenja te onečišćujuće pogreške, osim da je zbog te temeljne pogreške Papinstvo postalo „Grozota koja pustoši,“ *prije* nego je bilo, kao takvo, „postavljeno“ u moći, a što je kao što smo vidjeli bilo A.D. 539.

Proročanstvo objavljuje, „I Knezu [Kristu] je bila oduzeta svakidašnja žrtva,“ i zatim dodaje, „ a svetište koje je on utemeljio bilo je opustošeno.“ Baza, ili *temeljna istina*, na kojoj je izgrađena istinski posvećena klasa Svetišta, je da je naš Gospodin Isus, sa žrtvom, sebe, otkupio sve, i da će u potpunosti spasiti sve koji po njemu dolaze k Bogu, bez bilo kakvog drugog posrednika, bez svećenika, bez biskupa, ili pape, i bez bilo koje druge žrtve – ili bilo kojeg drugog bića koje je grozota u Božjim očima, kao naučavanje s posljedicom nedovoljnosti Kristove velike Otkupne žrtve. (Hebr. 7:25; 10:14)

To učenje o otkupnini je temelj Svetišta ili svetog hrama – posvećene Crkve. I kad je to „svakidašnje“ bilo maknuto,

učinjeno upražnjenim ili svrgnuto s Misom, tada su nastupila zla koja je predskazao prorok. Vojska (Nominalni kršćani) bila je oborena u pogrešku, lako vođena od lažnog sistema koji se je uzvisio (u osobi njegove glave, pape) čak do kneza vojske ili vladara nas vojskom. „I zbacio je na zemlju *istinu*,“ zajedno s takvima od vojske, i od svjetlećih svjetlila, ili učitelja, koji su se držali čvrsto istine, i ne bi se udružili s njim u njegovom pravcu prijestupa. I, kao što smo vidjeli u prethodnom poglavlju, napredovao je čudesno u svojim djelovanjima.

Budući je temelj prave Kršćanske vjere tako bio odbačen, je li ikakvo čudo da je veliki otpad pao u takve dubine bezakonja? Jedna pogreška vodi u drugu, sve dok ne preostanu samo izvanjski oblici istine i pobožnosti; i grozota koja pustoši posjela se je u hram Božji, onečišćujući i Svetište i vojsku, i uzvisujući svoju glavu kao Kristov namjesnik ili predstavnik.

Usred tih scena uspjeha Grozote Pustošenja, Danijel čuje kako sveti, pitaju, „Kako dugo će trajati to viđenje u pogledu svagdašnje žrtve i prijestupa pustošenja, da se Svetište i vojska dadu gaziti?“ Sve vrijeme od kada je grozota bila postavljena, bilo je svetaca koji su manje ili više razlučivo prepoznali njen karakter i njena onečišćenja, i takvi su tjeskobno željeli saznati, vapeći k Bogu, Koliko dugo, o Gospodine! Će istina biti gažena u glibu, u pogrešci, svetogrđu i grozotama biti dopušteno da napreduju? Koliko će dugo Antikrist, „pijan od krvi svetih i od krvi Isusovih mučenika,“ i sa fenomenalnim uspjehom, nastaviti opijati i zavoditi narode? (Otkr. 17:2,6; 14:8; 18:3) I predosjećajući njihovo, Danijelovo i naše raspitivanje Bog je unaprijed dao odgovor, kroz svog glasnika. I iako se uvjete nije moglo niti početi razumjevati prije Vremena Svršetka, ipak je uvčrščivanje ili ograničavanje vremena dalo drugima isto tako kao i Danijelu jamstvo da Bog

potpuno kontrolira situacijom, tako da se ništa ne može dogoditi a što on ne može i neće kontrolirati, i na koncu okrenuti na dobro. Ovaj odgovor obilježava, ne početak djela čišćenja, nego razdoblja kada treba biti u jednoj mjeri izvršeno. Glasi kako slijedi:

**„Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će
Svetište biti očišćeno.“**

Razmatrajući to vremensko razdoblje istraživač je odjednom suočen s činjenicom da se tu nije mislilo na doslovne dane; zato jer bi 2300 doslovnih dana bilo manje od osam godina, ali proročanstvo ipak pokriva cijelo dugo razdoblje onečišćivanja Svetišta i gaženja istine. I opet, i zapažamo da je prorečeno da će tih 2300 dana završiti u neko buduće vrijeme u razdoblju nazvanom „Vrijeme Svršetka“; jer Gabrijel je rekao, „Razumij, Sine čovječji, jer će to viđenje biti za razdoblje svršetka“; i opet, „Evo, obznanit ću ti što će biti na samom svršetku gnjeva; je će [ispunjenje] u određeno vrijeme biti svršetak.“

U svojem objašnjenju, Gabrijel prelazi cijelu viziju, objašnjavajući djelom različite simbole, i završava s jamstvom da je 2300 dana ispravna mjera svega.

Danijel, koji je posebno razmišljao o Izraelu, i o ispunjenju Božjih obećanja ocima, shvatio je da se sve što je čuo nije moglo dogoditi u 2300 doslovnih dana, posebno kad mu je Gabrijel rekao, „stoga zapečati to viđenje, jer će ono biti za *mnogo* dana.“ I iako on nije znao koliko će dugo trajati svaki simboličan dan, srce mu se steglo od misli o toliko mnogo zala koja su trebala doći na Božji narod—premda on nije vidio promjenu tog imena sa tjelesnog na duhovni Izrael. Mi čitamo, „Ja Danijel Iznemogoh, i bijah bolestan nekoliko dana“; i

„bijah zaprepašten zbog viđenja, no nitko to nije shvatio.“ I bilo je tako za Danijela, kao i za svu Božju djecu od tada pa do Vremena Svršetka, da zastrašujući značaj te vizije papinske moći i progonstva, i o patnji svetih, nije bio jasno razotkriven unaprijed. Naš milosrdni Nebeski Otac, dok probava svoj narod u peći nevolje i progonstva, da bi pripremio narod za izvanrednu i vječnu težinu obećane slave, ophodi se s nama na temelju načela—„Dosta je danu zla njegova.“

Danijel, kojeg je više zanimao Izrael nego Perzijski „ovan,“ ili Grčki „jarac,“ znao je iz Jeremijinog proročanstva da je sedamdeset godina zatočeništva u Babilonu bilo kazna za Izrael za njegove grijehе, i stoga je sada prosudio iz vizije o dolazećim progonstvima (umjesto uzvišenju i slavi kako je on očekivao) da je to naznačilo grijeh Izraela i Božji gnjev; stoga se gorljivo molio za oprostjenje Izraelovih grijehа, i za ispunjenje obećanja datih ocima. To je ispričano u nekoliko riječi u Dan. 9:2-19. Danijel nije vidio opseg božanskog plana kojeg mi sada možemo vidjeti; ipak, njegova gorljivost i vjera u obećanja bila je ugodna Bogu, koji mu je prema tome otkrio nešto više što se tiče te vizije—povećanje ili daljnje točnu obradbu iste, u onim obilježjima koja su se posebno odnosila na tjelesni Izrael. Danijel je pretpostavljao da je kraj sedamdeset godina opustošenja zemlje Izrael, dok je njen narod bio u Babilonu, tako trebao biti produljen, ili nastaviti se, za mnogih (2300) dana. Bog ispravlja tu pogrešku šaljući Gabrijela da ga obavijesti da zarobljeništvo bude okončalo kada se navrši sedamdeset godina, i da grad Jeruzalem i hram trebaju biti ponovno izgrađeni, premda u teškom razdoblju, itd.

Dok se Danijel molio oko vizije o 2300 dana, koje je on razumio da znače produženje 70 godina zatočeništva u

Babilonu, da je Gabrijel bio poslan da dodatno *objasni tu krivoshvaćenu viziju*, tako (Dan. 9:21-27):

„I izvjesti me te prozbori sa mnom i reče: Danijele, izišao sam da ti dam umješnost i razumijevanje. Na početku tvojih smjernih molitava [nadalje] izišla je zapovjed [Božjeg plana, koji će sada biti prenešen], i ja ti je dođoh objaviti; jer si ti nadasve ljubljen. Stoga razumij [nadalje] riječ i razmotri viđenje[o 2300 dana]. Sedamdeset je sedmica [70 x 7 =490 dana] određeno [ili odvojeno, utvrđeno] nad tvojim narodom [Izraelom] i nad tvojim svetim gradom [Jeruzalemom]“ itd.*

Stvar koju bi ovdje trebalo posebno zapaziti je, da su 490 dana dio 2300 dana—dio označen kao od posebnog zanimanja za Danijela, u odgovoru na njegovu molitvu o povratku Izraela iz Babilona (Vidi retke 12, 16-18.) Kako je tih sedamdeset sedmica, ili 490 dana, bilo prednji dio 2300, njihovo ispunjenje ne služi nam samo da nam pokaže kada je 2300 počelo, nego također da nam pokaže kakvo je doba (doslovno ili simbolično) bilo označeno. (Vidi 1.Pet. 1:11) I više od toga, ispunjenje tog proročanstva o „sedamdeset sedmica“ treba služiti da stavi *pečat* na Danijela kao pravog proroka, i na sva njegova proročanstva; i to bi posebno stavilo *pečat* na tu viziju 2300 dana. I tako je bilo prorečeno da sedamdeset tjedana treba između ostalog služiti tome da se „*zapečati* viđenje i proricanje.“

Prema tome, priznajući da je sedamdeset tjedana, ili 490 dana, ispunjenih u godinama, prednji dio 2300 dana, i Božji pečat ili znak priznavanja te potpune vizije, mi tu počinjemo mjeriti, da vidimo kako će cijelo razdoblje biti ispunjeno. Odbijajući 490 od 2300, ispunjenih kod prvog dolaska, ostaje nam 1810. Stoga, 1810 godina (proročanskih, simboličnih dana) mora biti

*Za razmatranje ovog proročanstva vidi Drugi Svezak, pogl.3. B63

mjera od kraja sedamdeset tjedana pa do vremena kada će klasa Svetišta biti očišćena od različitih onečišćenja Papinstva—grozote koja pustoši koja je toliko mnogo stoljeća oskvrnjivala hram Božji.

Mesijina smrt, kao što je pokazano, bila je u proljeće A.D. 33;* i to je bilo usred ili sredinom zadnjeg tjedna od sedamdeset, puni kraj kojega je prema tome pola tjedna, ili tri i pol godine kasnije—u jesen A.D. 36. Prema tome, 1810 godina od jeseni A.D. 36, naime, jesen 1846, označava kraj vizije 2300 dana, i datum kada je Svetište trebalo biti očišćeno.

Budući je proročanstvo bilo ispunjeno, mi bi smo trebali očekivati, u tome kao i u drugim slučajevima ispunjenog proročanstva, naći činjenice koje dokazuju njegovo ispunjenje jasno navedene na stranicama povijesti; jer, premda su često povjesničari bili oni koji nisu vjerovali u Bibliju i Boga Biblije, ipak, njima nepoznato, Bog je utjecao na njihovo djelo, tako da kada god je proročanstvo bilo ispunjeno, činjenice su nepogrešivo otišle u povijest, i uvijek kroz dobar i pouzdan autoritet. I tako je bilo i u ovom slučaju čišćenja Svetišta.

Mi nalazimo, na autoritetu svih suvremenih povjesničara, da je ono što oni nazivaju Velika Reformacija imalo svoj početak u šesnaestom stoljeću—izuzev Rimokatoličkih pisaca koji to nazivaju velikom pobunom. I sa tom reformacijom može se datirati da je započelo to čišćenje. Imajmo na umu da je Svetište bilo onečišćeno sa donošenjem u njega različitih pogreški s njima odgovarajućim zlim sklonostima, da je vrhunac tih bio dosegnut sa uvođenjem Mise, i da je nakon toga u svjetlu te pogreške došlo najdublje izopačenje *vojske* (mase nominalne crkve), što je kulminiralo u besramnoj prodaji

*Vidi Drugi Svezak, B68

„oprosti,“ što je u značajnoj mjeri izazvalo pokret reformacije. Iako je i klasa *Svetišta* također bila u znatnoj mjeri onečišćena, to jest, zavedena u tu pogrešku, zastrašujuće posljedice otvorile su im oči za to. I, u skladu s time, mi nalazimo da je osnovica Velike Reformacije bilo, Opravdanje vjerom u „*svagdašnju žrtvu*“ Krista koja ne treba ponavljanje—za razliku od oprosta za kojeg se pretpostavljalo da je bio osiguran sa pokorama i Misama, na zagađenim oltarima Antikrista.

Ovo je bilo pravo mjesto za početak reformacije: na temelju—opravdanje [čišćenje] *vjerom* u „*neprekidno*.“ Ipak, zapazite, proročanstvo ne ukazuje na čišćenje *vojske* u to vrijeme, nego samo klase *Svetišta*. Niti vojska nije bila očišćena. Oni su i dalje zadržali pogrešku i čine to i danas; međutim klasa posvećenih, Svetište, odreklo se pogreške i pretrpjelo je zbog istine, mnogi od njih čak do smrti.

Međutim to je bio samo početak procesa čišćenja; jer ta klasa, sada probuđena, uskoro su otkrili da su se onečišćujuće pogreške bile umnožile dok je Papinstvo djelovalo i napredovalo. Luter, vodeći duh reformacije, nije stao na jednoj pogrešci, nego je namjeravao sve ih izbaciti, i pribio je na vrata crkve u Wittenbergu, 31. Listopada, 1517, devedeset i pet teza, od kojih su sve bile prigovori naukama Papinstva, dvadeset i sedma je bila poricanje tvrdnje u navodnu urođenu besmrtnost čovjeka. Budući su ove teze bile osuđene kao krivovjerje od Pape Lea X, Luter je u svojoj reakciji (A.D. 1520) osudio sa neizmjernim naslovima nauke o transupstancijaciji, ljudskoj besmrtnosti, i tvrdnju pape da je „Car svijeta, kralj neba, i Bog na zemlji,“ i ukazao na njih kao na „**ČUDOTVORNA MIŠLJENJA KOJA SE MOŽE NAĆI NA SMETLIŠTU RIMSKIH ODREDBI.**“

Ali, ajme! djelo „čišćenja“ tako plemenito i hrabro započeto bilo je previše radikalno da bi bilo popularno, i prijatelji i štovatelji Lutera i njegovih suradnika djelomično su pobjedili, svladavši ih s *politikom*, razboritošću, „laskanjima,“ i obećanjima pomoći i uspjeha, oblikujući njihov pravac u skladu s diktatima ovog svijeta . (Vidi Dan. 11:34,35.) Nekoliko Njemačkih kneževa postalo je gorljivim štovateljima odvažnih reformatora, koji su imali i razumijevanje i hrabrost za napasti sistem pred kojim su kraljevi stoljećima drhtali. Ovi su kneževi pomogli reformatorima, i ova im se pomoć činila neophodnom za uspjeh pokreta. I za uzvrat za pomoć oni su od reformatora primili priznanje njihovih kraljevskih prava (?).

Trebali bi smo također imati na umu da je reformski pokret bio pobuna ne samo protiv vjerske tiranije, nego i protiv političke tiranije isto tako. I dvije klase reformatora bili su dovedeni do manje ili više suosjećanja i suradnje. Što se tiče te ere Reformacije, Profesor Fisher* kaže:

O Švicarskoj—„Zwinglijevi napori kao crkvenog reformatora bili su pomješani sa patriotskim žarom za moralnim i političkim preporodom Švicarske.“

O vremenu Johna Calvina i Ženevske vladavine—„Nakon građanske uslijedila je crkvena revolucija. Protestantizam je bio zakonski upostavljen (1535). Calvin je postao zbiljskim zakonodavateljem grada. Bila je to crkvena država.“

O Skandinaviji—„U Skandinavskim zemljama monarhijska moć bila je izgrađena posredstvom reformacije.“

O Danskoj—„Nova [Protestantska] nauka došla je u zemlju i proširila se. Plemići koji su hlepili za posjedima crkve [Rimokatoličke] razotkrili su je.“

*Fisherova Sveopća Povijest, str. 402-412

O Švedskoj—„Dogodila se velika politička revolucija, koja je također uključivala vjersku revoluciju.“

O Njemačkoj—„Prijetnje protiv Protestantskih kneževa potaknule su ih da osnuju *Ligu Smalcald*, radi uzajamne obrane. Pokazalo se nepraktičnim izvršiti mjere represije protiv Luterana.“ „Na Saboru u Augsburgu 1555, sklopljen je *Vjerski Mir*. Svakom knezu bilo je dozvoljeno izabrati između Katoličke vjere i Augsburške vjeroispovijesti [Reformatora]; i religija kneza trebala je biti religijom zemlje nad kojom je vladao: to jest, svaka je vladavina trebala izabrati vjerski kredo za svoje podanike.“

U stvari političke okolnosti tog vremena, u kombinaciji s činjenicom da su vođe obnove bili samo na početku da probude nešto od morala i nekoliko od doktrinarnih pogreški Papinstva, vodi nas do toga da se čudimo brzom skretanju u desno, umjesto da ih oštro osudimo jer nisu temeljito napravili čišćenje. Međutim kad su se Protestantske crkve ujedinile sa državom, napredak je došao na mrtvu točku. Uskoro su bila formirana vjerska kreda što je bilo gotovo jednaka nepopustljivost i suprotstavljanje rastu u spoznaji kao i uredbe Rima, premda bliže istini od Rimskih—ropstva većeg opsega.

Tako je ista vrsta unije između crkve i države kakva je nanijela takvu štetu istini prethodno, u Papinstvu, bila zamka s kojom je protivnik omeo i onemogućio „čišćenje svetišta,“ koje je bilo plemenito započelo. Reformacija i čišćenje s vremenom su prestali, i umjesto nastavljanje s čišćenjem, reformatori su poklonili pažnju svom organiziranju, te rekonstrukciji i poliranju mnogih od starih papskih dogmi, koje su isprva tako glasno osudili. Tako je Sotona namamio reformatore u isto ono „bludništvo“ (savez crkve i države) koje

su oni bili osudili u Rimskoj Crkvi. I tako je smrtna rana koju je Papinstvo primilo s vremenom bila izliječena. (Otkr. 13:3)

Međutim „čišćenje“ koje je tako počelo i bilo prekinuto , mora krenuti iznova i nastaviti dalje; jer sa krajem 2300 godina Svetište mora biti očišćeno. I tako je i bilo. Povratak Bibliji kao jedinom autoritetu za vjeru, s kojim je reformacija bila započela, duboko je zasadilo sjeme koje je od tada klijalo s vremena na vrijeme, i donosilo jednu reformu za drugom, unatoč činjenici da su vodeći reformatori brzo pokušali spriječiti širenje reforme preko njihove vlastite mjere, uspostavljajući vjerska kreda i bedeme vjere preko kojih, bez obzira na učenja Biblije, nikome nije bilo dozvoljeno ići, a bez da ne navuče na sebe prokletstvo „heretika.“

Bacimo li pogled na stazu Crkve, od Luterovih dana pa do sada, mi možemo vidjeti da se, korak po korak, reforma ili čišćenje nastavilo; no ipak ista je tendencija obilježavala svaki korak; jer svaka skupina reformatora, čim bi ostvarili njihov mali komadić čišćenja, stali bi i ujedinili se s drugima, u suprotstavljanju svoj daljnjoj reformi ili čišćenju.

Tako je Crkva u Engleskoj, odbacivši neke od užasnih nauka i praksi Rimske Crkve, tvrdila, i još uvijek tvrdi, da je ona jedina prava Crkva, i da njeni biskupi imaju apostolsko nasljedstvo, i stoga vrhovnu kontrolu Božjeg nasljedstva. Tako je „kćerka“ Rima, ostavljajući „majku,“ uzela ponuđenu ruku Engleske, i učinila suverena carstva glavom te crkve. Ipak, kao s Luteranskom kćerkom, čak je i to bila reforma, i u ispravnom pravcu—*djelomično* čišćenje. Calvin, Knox i drugi otkrili su da je Božje predznanje tekućih događaja bilo uvelike izgubljeno iz vida pod papinskim smećem; i odbacivanje ideje da je uspjeh Božjih planova u potpunosti ovisio o naporima pogrešivih ljudi, njihove su nauke pomogle pokazati da Crkva

nije bila ovisna o mišici države da osvoji uspjeh za njega sa tjelesnim oružjem. Ti su ljudi učinili veliko i vrijedno djelo koje je od tada urodilo s mnogo dobrog ploda nego mnogi čini se vide. Ipak, zasljepljeni s drugim onečišćujućim pogreškama a koje nisu prepoznali kao takve, oni su bili vođeni da zagovaraju pogrešku da su svi koji nisu bili izabrani za nebesko stanje bili osuđeni na vječno mučenje. Uskoro su njihove nauke postale kristalizirane pod imenom Prezbiterijanizam; i osim prvotnog proglašenja o nepromjenjivosti božanske uredbe, malo je bilo učinjeno s njihove strane da potpomognu reformaciju ili čišćenje. I, poput svojih sestara ostalih sekta, Prezbiterijanizam je također učinio mnogo u pravcu ometanja i sprečavanja djela čišćenja.

Wesleyevi i njihovi suradnici, potlačeni prevladavajućom hladnoćom i formalnosti svog vremena, nastojali su odbaciti nešto od hladnog formalizma koji je prirodno rezultirao iz saveza crkve i države, i pokazati potrebu individualne svetosti kroz osobnu vjeru u i jedinstvo s Kristom—učenje da činjenica što je netko bio rođen pod nazivi Kršćanskom vladavinom, i da ga se od rođenja smatralo članom te crkveno-državne organizacije, nije Kršćanstvo. To je bilo izvrsno, i neodvojivi dio djela „čišćenja“; ali umjesto idući dalje prema savršenstvu u jednostavnosti rane crkve, Wesley, je također, uskoro zaključio da je djelo čišćenja i reformiranja bilo dovršeno, i nastavio se s drugima *organizirati* u Metodizam, i ograđivati ga sa vjerskim kredima, formulama i standardima Metodizma kako bi učinkovito spriječio daljnji napredak i čišćenje. Unitarizam i Univerzalizam, premda slično tome utjelovljuju pogreške, također su bila nastojanja da se odbaci onečišćujuće pogreške, što je vjerovatno bilo srazmjerno isto tako uspješno i neuspješno kao i kod drugih.

Oni koji se nazivaju Baptistima predstavljaju još jedan napor čišćenja Svetišta, odbacivanjem još jedne pogreške koju je uvelo Papinstvo s obzirom na krštenje, i negirajući da je škropljenje nevjerujućeg dojenčeta krštenje vjernika, ili da škropljenje ni na koji način simbolizira bilo koju Kristovu nauku. Ipak, preko učenja ispravne *izvanjske forme* ili simbola, Baptisti su jako malo napredovali, i sada ih se često nalazi s drugima kako prigovaraju na, i sprečavaju, bilo kakvo daljnje čišćenje.

Kasnija reforma je poznata po imenu „Kršćanska Crkva“ ili „Učenici.“ Ovu je sektu osnovao Alexander Campbell 1827. Reforme koje je njihova organizacija posebno zagovarala bile su, Apostolska jednostavnost u crkvenoj vlasti; Biblija samo za vjerski kredo; jednakost svih članova Krista pod Njim kao glavom svih; i, nakon toga, ukidanje crkvenih titula, kao što su Velečasni, Doktor Božanstva, itd., kao Rimskih i suprotno duhu Krista i čistog Kršćanstva, koji kaže: „jer jedan je vaš Učitelj, a svi ste vi braća.“ Projekt, i čišćenje koje je do tada napredovalo, bilo je dobro, i donijelo je plod u umovima i slobodu nekima u svim denominacijama. Međutim ova denominacija, poput drugih, prestala je nastojati k daljnjoj reformi, i duh njene reforme je već mrtav; jer premda nazivajući Bibliju kao jedino vjersko kredo, ona je stala na putu, i tamo se vrti bez daljnjeg napretka u istini. Pozivajući se na slobodu od vjerskih kreda i okova ljudske tradicije, oni su propustili koristiti tu slobodu, u stvarnosti postali su vezani u duhu, i time nisu uspjeli rasti u milosti i spoznaji. Premda ne vezan nikakvim pisanim vjerskim kredima, ipak svojim poštovanjem za tradicije i časti od ljudi, isto tako kao i samozadovoljstvom, uskoro su postali ustaljeni, i uspavani u odnosu na djelo daljnjeg čišćenja Svetišta, i čak se povlačeći sa svoje prijašnje pozicije.

Dok smo spomenuli samo nekoliko reformatora i reformskih pokreta, ne bi nas se trebalo razumjeti da odbacujemo ili ignoriramo druge. Daleko od toga: reforma je bila opća, i svi pravi, iskreni Kršćani imali su nešto udjela u djelu *čišćenja*. Velika poteškoća leži u činjenici da prejudicirani sa ranim obrazovanjem i zadivljeni glasnim i odvažnim tvrdnjama pogreške, nekolicina može vidjeti veliku količinu pogreške, i posljedičnu potrebu da se nastavi dalje s čišćenjem. I veliki protivnik nije bio spor to iskoristiti kao svoje prednosti u vezivanju svetih i sprečavanju djela čišćenja.

Još jedna reforma, i u nekim pogledima temeljitija od svih, imala je svoj početak kratko nakon posljednje spomenute, na što je kratko ukazano u prethodnom poglavlju. Gosp. William Miller, iz Massachusettsa, povezan sa Baptističkom denominacijom, koji je bio instrument korišten da započne tu reformu, skrenuo je pažnju Crkve na činjenicu da Biblija otkriva ponešto o vremenu, isto tako kao i o redu, Božjeg plana. On je vidio razdoblja koja su zapisali proroci, popraćena sa izjavom da ih u određeno vrijeme uistinu mudri budu razumjeli, i on je nastojao biti jedan od opisane klase. On je istraživao, i pronašao neke stvari od posebnog interesa, davno izgubljene iz vida pod tradicijama Rima, između ostalog da je drugi dolazak našeg Gospodina bio za davanje Božjih blagoslova *života*, vjernicima, kao što je prvi dolazak bio za kupnju svijeta; u stvari, otkupnina i obnova su dva djela jednog otkupiteljskog plana.

Za pošteno, iskreno srce shvatiti takve dobre vijesti ne može značiti ništa manje doli objavljivati je; i on je to učinio. Razotkrivanje te istine vodilo je do odbacivanja izvjesnih pogreški, i on je stoga izvršio djelo čišćenja u svima koji su došli pod njegov utjecaj. Na primjer, budući je drugi dolazak našeg Gospodina da „podigne“ svoje Kraljevstvo i uzvisi svoju

Crkvu, očito je da tvrdnje crkava povezane sa zemaljskim kraljevstvima (koja pojedinačni tvrde da su kraljevstva Božja, i da su oni stoga sada ovlašteni vladati i upravljati svijetom) su bila puka naklapanja; jer ako Kristovo kraljevstvo još nije bilo „podignuto,“ ta koja su sada „podignuta“ moraju stoga biti tako povišena od „kneza ovog svijeta“ (Sotone), i mora da uglavnom rade u njegovom interesu, koliko god njihovi vladari bili u neznanju te činjenice.

Druga pogreška, do uklanjanja koje je *vodilo* propovijedanje Gosp. Millera, bila je čovjekova prirodna besmrtnost. Dugo je prevladavala ideja da je čovjeku bila urođena besmrtnost: to jest, da kad je jednom stvoren on više ne može umrijeti, i da je smrt samo prijevarena iluzija; da se samo čini da čovjek umire, ali da to u stvarnosti nije tako, nego da samo mijenja oblik i pravi drugi korak u „evoluciji.“ Gosp. Miller je poput drugih vjerovao u to; ipak istine na koje je on skrenuo pažnju, posebice učenja o Gospodinovom dolasku i *uskrснуću* mrtvih, prije svega su oštro razotkrila tu pogubnu pogrešku—koja poriče uskrsnuće naučavanjem da nitko nije mrtav, i da su stoga Gospodinov drugi dolazak i uskrsnuće mrtvih nepotrebni. Međutim kritičko razmatranje ove teme ostavljamo za idući svezak ovog djela, u kojemu će biti pokazano da su besmrtnost i vječni život milosti, koje se mogu dobiti samo kroz Krista, i niti su obećani a niti ih se može dobiti od strane zlih. Temeljena na i rastući iz te ideje o ljudskoj besmrtnosti, je Rimsko učenje o čistilištu, i još mnogo strašnije Protestanstko učenje o *vječnom* jadu na mjestu beskrajnog mučenja; iz prostog razloga, ako čovjek *mora* živjeti zauvijek (i ako je *besmrtan*, čak ga ni Bog ne može uništiti), on mora živjeti bilo u vječnoj sreći ili vječnom očaju. I budući se, kažu oni, kod svoje smrti on vraća u svoje vječno stanje, velika većina mora tada započeti vječnost u mucima, zato što u nekoliko godina sadašnjeg života oni ili nisu uspjeli dobiti spoznaju o

pravom putu, ili, stekavši spoznaju, oni nisu, kroz nasljeđenu slabost, bili u stanju hoditi njime itd.

Ovaj veliki *korijen* mnogih pogubnih pogreški bio je istrgnut i bačen s propovijedanjem drugog Kristovog dolaska i uskrsnuća mrtvih za koje se objavljivalo da tada treba biti. Inteligentni i misaoni ljudi počeli su se pitati zašto bi Gospodin uskrsnuo mrtve, ako su oni na nebu ili paklu, i njihov je udes jednom zavijek nepovratno utvrđen. Oni su se tada počeli pitati zašto se za mrtve govorilo da su mrtvi, ako oni doista žive. Oni su se tada pitali zašto naš Gospodin i apostoli nisu ništa rekli o tome da su mrtvi i dalje živi, nego su baš naprotiv stalno ukazivali na uskrsnuće kao jedinu nadu; čak objavljujući da kada ne bi bilo uskrsnuća da bi svi „*propali*.“ (1.Kor. 15:13-18) Tada su riječi našeg Gospodina, obećavajući buđenje „svih koji su u grobovima,“ počele imati značenje; i postepeno se počelo shvaćati da mrtvi nisu živi, nego da smrt označava suprotnost životu. I oni koji su tražili utvrdili su da je Sveto Pismo u savršenom skladu sa sobom po tom pitanju, međutim u izravnoj suprotnosti zajedničkim tradicijama današnjice, primljenih od Papinstva.

Budući je korijen pogreške tako bio uklonjen, različite su se grane uskoro počele sušiti; i uskoro je bilo shvaćeno da umjesto da je vječni život (u jadu) bio kazna za zle, Biblijska izjava Božjeg plana je suprotna; da je vječni život nagrada za pravednost, a da je smrt, odsjećanje od života, kazna za namjerne grešnike.

Tada se počelo shvaćati što je mišljeno sa prokletstvom *smrti* koje je došlo na svu rasu kroz Adamovu neposlušnost—da je cijela rasa bila osuđena na izumiranje. Tada se također, počeo podizati veo, pokazujući cilj i vrijednost smrti našeg Otkupitelja, kao plaće za kaznu na rasi, da bi moglo biti uskrsnuće, vraćanje u život i njegovih prava. Ajme, tada se

počelo cijeliti *otkupninu*, kako se gledalo da se s onim koji nije znao grijeha postupalo kao s prokletim; da, budući se spremno postavio na naše mjesto, on je bio učinjen prokletstvom za nas, s njim se postupalo kao s grešnikom zbog nas, i *umro* je, pravedan za nepravedne.

Tako je konačno, bio uklonjen veliki sistem i mreža oskvrnjujuće pogreške, koja je počela sa oduzimanjem trajne žrtve; i budući je Svetište bilo oslobođeno ili očišćeno od toga, na vrijednost „*svagdašnje žrtve*“ opet se počelo gledati u obnovljenoj svježini i ljepoti i snazi.

Kada kažemo da je Svetište bilo očišćeno od te prljavštine, moramo imati na umu da se u Svetom Pismu dio Crkve nerijetko odnosi na cijelinu. Grupa, nekolicina, bila je oslobođena od onečišćujuće pogreške; i toj nekolicini, Bog je svakodnevno dodavao one koji su u potpunosti pod njegovim vodstvom i poučeni od njega.

U svom računanju u vezi toga što se ima dogoditi, Gosp. Miller bio je daleko od istine—pretpostavljajući da čišćenje Svetišta znači čišćenje *zemlje* od zla, sa doslovnom vatrom u kojoj bi zemlja izgorila. Neuspjeh njegovih previđanja, koji je uslijedio, bilo je bolna kušnja za one koji su pod utjecajem njegovih učenja naučili očekivati Gospodina s neba i ispunjenje molitve, „Neka dođe kraljevstvo tvoje.“ Međutim, iako razočarani sa Zaručnikovim kašnjenjem, oni su bili uvelike blagoslovljeni. Njihovo iskustvo u istraživanju Svetog Pismo bilo je vrijedno, i oni su naučili stavljati Riječ Božju iznad ljudskih tradicija. U znatnoj mjeri su se oslobodili sluganstvu časti i poštovanju ljudi u različitim denominacijama iz kojih su se rastavili, jer oni su bili odvojeni od njihovih grupa zbog poslušnosti njihovim uvjerenjima u odnosu na temu Gospodinovog povratka. Poštenje u uvjerenju uvijek donosi neki blagoslov: čak kao kad je Pavao išao u Damask, mi smo sreli Gospodina na putu.

Slijedom toga, mi nalazimo da je među tima bilo nekih koji su zauzeli mnogo napredniji stav u djelu čišćenja ili reforme od onih koji su im prethodili. Tako, A.D. 1846, na kraju 2300 dana, kako je gore pokazano, nalazimo neorganiziranu jezgru Kršćana, koji se nisu samo slagali sa „Učenicima“ što se tiče jednostavnosti crkvene vlasti, odbacivanja svih vjerskih kreda osim Biblije, ukidanja svih titula njenim slugama, nego i sa „Baptistima“ u odnosu na izvanjski oblik krštenja, i sa Luterom u gledanju na Papinski sistem kao Čovjeka Grijeha, i pokvarene crkve kao majke bludnicama i gadostima. Oni, stojeći postrani od bilo kakvog kompromisa ili afiniteta sa svijetom, naučavali su zbiljsku pobožnost, jednostavno pouzdanje u Boga svevladara, i vjeru u njegove nepromjenjive odluke; i osim toga, iako priznajući Krista kao Gospodina svega, i sada sudionika božanske prirode, oni su bili čuvani od nebiblijske* isto tako kao i nerazumne teorije da je Jehova svoj vlastiti Sin i da je naš Gospodin Isus svoj vlastiti Otac; i oni su počeli shvaćati da vječni život i besmrtnost nisu nešto što sada imamo, nego ih se treba očekivati samo kao darove Božje kroz Krista u uskrsnuću.

I, iako Bog bude tako uredio stvari da nakon toga uvijek bude bila klasa koja predstavlja očišćeno Svetište, držano odvojeno od različitih sekti, ta ista godina 1846 svjedočila je organiziranju Protestantских sekti u jedan veliki sistem, nazvan *Evandeoska Alijansa*. Ta organizacija, svjesna novih gledišta (očišćenog Svetišta) jasno je definirala svoju vjeru u ljudsku besmrtnost, dodajući to kao deveti član svog kreda. Tako se izdvojila, i od tada držana odvojenom od drugih Kršćana, grupa Božje djece—Gospodinovo očišćeno Svetište—svetište istine. I od tada su toj klasi očišćenog Svetišta bili dodavani svakodnevno od tada

*Te su teme potpuno objašnjene u Svesku Pet ove serije STUDIJA SVETOG PISMA, i svi biblijski retci koji se odnose na njih su tamo u potpunosti razmotreni i utvrđeno je da su u potpunom skladu.

druga krotka i vjerna Božja djeca; dok su od nje bili uklonjeni takvi koji su izgubili duh krotkosti i ljubavi prema istini. Održati njihov položaj kao očišćenog Svetišta, protiv organiziranog protivljenja i velikih brojeva, postaje ozbiljan ispit hrabrosti i vjere, koji su izgleda samo *nekolicina* u stanju izdržati; većina slijedi pravac njihovih prethodnika, i nastoje se učiniti respektabilnima u očima svijeta. Postavši ponešto brojniji, i tražeći manje mržnje, neki od tih su organizirali jedan novi sistem, formulirali vjerski kredo, i usvojili jedno novo sektaško ime, nazivajući se Drugim Adventistima. I umirivši se na vjerovanju da je ono što su naučili bilo sve što se moglo naučiti, oni od tada nisu napravili napretka; i, zajedno s drugima koji nisu uspjeli slijediti stazu koja svjetli sve jasnije dok ne svane savršeni dan, mnogi od njih su pali u bezumne pogreške.

Međutim premda su se mnogi od onih koji su isprva predstavljali očišćeno Svetište tako ponovno dali u ropstvo, oni koji se i dalje drže slobodnima i nastavljaju upoznavati Gospodina i dalje predstavljaju njegovo očišćeno Svetište, i od tada su bili u vlasništvu i uvelike blagoslovljeni s njegovim vodstvom.

Da su smeće i onečišćujuće gadosti bili u potpunosti uklonjeni 1846, vrijeme od tada bi bilo razdoblje za postavljanje u red stvari koje su ostale, i za razotkrivanje i razvoj Božjeg slavnog plana—čije bi istine ponovno zauzele mjesta upražnjena uklonjenim pogreškama.

Sada je pravo vrijeme za to djelo otvaranja istine, i razmatranja i cijenjenja njene ljepote, i bilo je ostvareno. Mi zahvaljujemo Bogu za prednost da smo zajedno s drugima bili uključeni u djelo donošenja zlatnih posuda Gospodinovog doma (dragocjene istine) natrag iz zarobljenštva (simboličnog) Babilona Velikog (Ezra 1:7-11; 5:14; 6:5), i njihovog ponovnog stavljanja u Svetište. I za to veliko djelo mi prinosimo bratske pozdrave svim suradnicima i članovima Pomazanog Tijela. Blagoslovljeni su oni sluge koje će njihov Gospodin , kada *dode*, naći kako daju hranu u pravo vrijeme kućanstvu.